

Chöông 9

Ma Nöõ Vaø Tieân Âm Toan Vuõ

Đ

ạo chỉ phong của Điền Thanh thật kinh hồn, chỉ nghe “rẹt” một tiếng, gã thủ lĩnh lùn đã lăn quay ra nền đá hôn mê luôn.

Tên thuộc hạ đứng phía sau cũng chao đảo. Hấn vội quỳ xuống nói rất nhanh:

- Xin Hộ Pháp bớt giận, hãy cứu mạng Hương Chủ, kẻ tiện nhân này xin nói ngay.

Điền Thanh nhếch mép mỉm cười. Chàng lại vẫy tay một cái, một đạo kinh khí nhẹ nhàng hoá giải độc chỉ, gã Hương Chủ lùn bưng tỉnh lại.

Tên thuộc hạ càng kính phục Điền Thanh hơn, vội nói:

- Bẩm Hộ Pháp, Thiên Lai Ma Nữ hiện đang tu luyện ở Động Thuỷ Liêm, tiện nhân xin dẫn lối.

Điền Thanh phẩy tay:

- Khỏi cần, ta đã biết chỗ ấy rồi.

Chàng trở tay sang hướng đông và bảo Hà Thông:

- Mau theo ta.

Vừa dứt lời Điền Thanh đã lao vút đi, thật quả là khinh công đã đến mức siêu tuyệt.

Hà Thông cưỡi ngựa men theo sườn núi, lát sau đã thấy Điền Thanh ở trước một động đá bị che khuất dưới thác nước đổ trắng xoá, không hề trông thấy lối vào đâu cả.

Hà Thông hỏi nhanh:

- Ôi, cửa động ở đâu mà vào?

Điền Thanh bật cười:

- Người đem ngựa ra phía sau núi chờ ta. Phải xuyên qua màn nước mới vào động được.

Hà Thông vừa đi khuất, Điền Thanh đã lao xuống thác nước với thuật khinh công trong chớp mắt. Đã vào đến cửa động mà Điền Thanh vẫn không bị ướt mình khi phóng qua thác nước, chứng tỏ thuật khinh công của chàng đã đạt tới mức cao diệu.

Luồn mình vào cửa động, Điền Thanh đi sâu vào trong, thấy lòng hang mở lớn, trên trần có gắn viên minh châu lớn bằng trứng ngỗng, tỏa ánh sáng như đèn lưu ly.

Trên thảm có phủ đệm màu vàng, một nữ nhân đẹp tuyệt trần đang ngồi tĩnh tọa. Phía trước mặt ả là một chàng trai khôi ngô tuấn tú lưng dựa vào vách đá.

Điền Thanh biết nữ nhân ấy chính là Thiên Lai Ma Nữ, song chàng giật mình khi ngắm rõ chàng trai kia. Quả thật như lời Hà Thông nói, chàng trai nọ có dung mạo và thân hình giống hệt Điền Thanh, chẳng khác anh em sinh đôi.

Điền Thanh nói thầm:

- Người trai kia là Bạch Cương chứ ai nữa...

Lúc đó Thiên Lai Ma Nữ đang dùng tia âm nhãn để thu phục chàng trai, tia mắt ả đầy nội lực lấp lánh và rực lửa dục tình. Tia mắt ấy đã từng là bao kẻ nam nhân điên đảo, phải tuân theo ý muốn và sự điều khiển của ả. Nhưng Điền Thanh thấy Bạch Cương vẫn ngồi nghiêm chỉnh, tư thế đàng hoàng, hơi thở đều đặn, chứng tỏ tia mắt quyến rũ của Ma Nữ không lung lạc được chàng ta.

Sự thật Bạch Cương là người trai có căn cốt siêu phàm, tánh nết đơan chính, lại ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả, nội lực tăng tiến như trải qua ba mươi năm tu luyện, tinh thần sáng suốt, nên Ma Nữ chẳng dễ dàng chinh phục được chàng ta.

Có lẽ Ma Nữ đã nổi giận vì Âm Công của ả thất bại. Tia mắt ả càng thêm rực lửa và ả bật cười khanh khách, lời nói đầy ngiễn thoát ra từ kẽ răng:

- Hừm, không ngờ một gã trai đang cường tráng, xuân tình sung mãn như người lại có thể kháng cự được Thiên Tâm Diệu Âm, và Tâm Tuyến Nhãn của ta. Nhưng ta cũng gia ơn cho người có thời gian suy nghĩ. Nếu từng phục thì cùng ta hưởng khoái lạc, sau đó ta dùng phép Di Âm Bổ Dương mà truyền cho người võ công tuyệt thế, người còn mong muốn gì thêm nữa chứ?

Nghe những lời dâm hôn của Ma Nữ, Điền Thanh phải nóng mặt, mắng thắm:

- Đồ dâm phụ đáng chết.

Nhìn lại Bạch Cương, Điền Thanh sắc diện và tinh thần chàng ta không hề thay đổi, liền khâm phục trong lòng:

- Chàng trai này có đức độ, kiên cường, đáng cho ta phải giúp đỡ.

Song Điền Thanh giật mình bởi Ma Nữ đột nhiên cười ré lên:

- Thiên Lai Ma Nữ từ trước tới nay không hề bị rơi rớt gã trai nào mình muốn thu phục và ái ân. Ta không tin người có trái tim sắt thép cứng lại sức quyến rũ của ta. Vậy người hãy thử xem thuật Tiên Âm Toàn Vũ của ta, để được biết thế nào là Ma Lục.

Trong chớp mắt, Ma Nữ duỗi đôi cánh tay ngà ngọc, rồi vòng lại giao nhau, hai bàn tay với mười ngón búp măng cuộn vào như hai đoá sen và đưa lên miệng phà vào hai luồng yêu khí. Tiếp đó, mười ngón tay điều động bắn ra những ngọn chỉ xuyên vào bức tường đá sau lưng Bạch Cương. Chỉ lực mạnh yếu khác nhau, làm bức tường hang phát lên những âm thanh trầm bổng lạ lùng, khiêu gợi làm sao xuyên lòng người.

Vậy mà Bạch Cương vẫn ngồi trầm tĩnh khiến Điền Thanh phải kêu thắm:

- Ôi, đúng là trang nam nhi hiếm có.

Khúc nhạc dâm bôn bằng chỉ phong trên vách đá của Thiên Lai Ma Nữ mỗi lúc càng thêm kích động xôn xao, như khuyến khích con người nắm tay nhau vào chốn màn the, như đôi trai gái đang ái ân thắm thiết.

Trước mắt Điền Thanh lúc ấy thân hình Thiên Lai Ma Nữ nõn nà không còn mảnh vải, và ưỡn ẹo theo điệu dâm tình làm Điền Thanh rạo rực, vội vận dụng Tối Tâm Pháp ổn định tinh thần, và nếu không sợ nguy hiểm cho Bạch Cương thì chàng đã xuất chiêu đánh thẳng vào Ma Nữ.

Nhưng làm cách nào để cứu Bạch Cương đây?

Điền Thanh đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng động từ phía cửa, chàng liền núp vào một chỗ. Lúc đó từ bên ngoài có một bóng người bước vào, như bị sức hút đến thẳng chỗ Thiên Lai Ma Nữ.

Điền Thanh nhìn kỹ và chàng đã nhận ra người ấy là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Thì ra sau lúc nói chuyện với Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần, nàng ta cũng tìm đến nơi Thiên Lai Ma Nữ để xem có Bạch Cương không. Song có lẽ Hồ Diễm Nương không ngờ ả ta cũng bị thu hút bởi khúc nhạc dân bản trong ma thuật Tiên Âm Toàn Vũ và ả đang lao đảo đến gần Ma Nữ.

Trong thoáng chốc, Điền Thanh nghĩ ra được một kế... Chàng giương tả chưởng đánh thẳng vào Thiên Lai Ma Nữ một chiêu Dương Kinh Chấn Yêu, còn hữu chưởng đẩy nhẹ luồng kinh khí vào lưng Hồ Diễm Nương cho nàng ta lao vút tới.

Tâm thần Thiên Lai Ma Nữ lúc đó cũng đang chơi vui trong điệu nhạc dân bản từ chỉ phong bắn vào vách đá. Nàng hết sức hứng thú và tin rằng Bạch Cương sẽ rung động ngã vào vòng tay nàng.

Đột nhiên Thiên Lai Ma Nữ thấy có luồng chưởng phong đánh tới từ phía sau. Nàng lập tức quay lại phản kích một chiêu Ma Khí Âm Kinh, đồng thời rút tấm lụa che lấy hạ thể.

Khi ấy Hồ Diễm Nương vô tình hứng chiêu Ma Khí Âm Kinh nên bưng tỉnh và thấy mình đối diện với Ma Nữ trong cơn phấn nộ.

Hoảng quá, Hồ Diễm Nương quay mình phóng như gió ra khỏi cửa động.

Thiên Lai Ma Nữ đang bị ảnh hưởng khúc nhạc gợi tình, lại lúng túng bởi chưa mặc y phục, nên không nhận ra bóng người là ai. Chiêu Âm Kinh của Ma Nữ chạm Dương Kinh của Điền Thanh nổ âm dữ dội, rung chuyển lòng hang. Cô ả khoát vội y trang, rồi phóng vút ra ngoài theo bóng Hồ Diễm Nương vừa tháo chạy.

Thấy Hồ Ly và Thiên Lai Ma Nữ đều trúng kế của mình thì Điền Thanh vui mừng khoái chí. Chỉ còn lại Bạch Cương trong động, Điền Thanh liền đến sát bên chàng trai bảo:

- Bạch Cương, hãy chạy mau.

Thấm mệt vì Ma Công của Thiên Lai Ma Nữ, nhưng do ăn trái Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Cương phục hồi nguyên khí rất nhanh. Nhận ra một người có dung mạo giống hệt mình đến cứu, Bạch Cương ngạc nhiên hỏi:

- Ôi, huynh đài là ai, tại sao biết tại hạ ở đây để cứu?

Điền Thanh vội đáp nhanh:

- Lúc này chưa có thời gian nói chuyện dài dòng, huynh đài cần thoát ra trước đã.

Vừa nói Điền Thanh vừa trợ lực cho Bạch Cương bung mình lên, song chỉ nghe Bạch Cương kêu ré một tiếng.

Thì ra một cổ chân Bạch Cương bị Thiên Lai Ma Nữ dùng xích sắt cột vào chân trang thờ thần linh bằng đá.

Điền Thanh lập tức vận lực bẻ gãy vòng xích.

Thời gian bị chậm làm chàng lo ngại Ma Nữ trở vào, Điền Thanh bảo Bạch Cương:

- Huynh dài chạy qua phía trái, nơi ấy có đường ra sau núi, Hà Thông đang đón huynh dài nơi ấy, cố gắng chạy thật nhanh.

Nghe nhắc đến Hà Thông, Bạch Cương biết đúng người trai này là phe mình, bèn hỏi:

- Tại hạ chạy đi rồi, còn huynh dài thì sao?

Điền Thanh trả lời nhanh:

- Cứ chạy đi, đừng lo cho ta.

Bạch Cương vẫn thủ lễ vòng tay:

- Đa tạ huynh dài, hẹn sẽ gặp lại.

Rồi chàng phóng chạy, lách theo ngách trái trong động để ra sau núi.

Biết Bạch Cương đã thoát. Điền Thanh mỉm cười xoay mình nhảy tới cửa động, lao qua thác nước trở ra. Mới trụ bộ trên bờ đá, Điền Thanh đã phải chui vào một lùm cây tránh né, bởi Thiên Lai Ma Nữ đang vùn vụt như xé gió từ xa trở về, có lẽ ả ta không theo kịp Cửu Vĩ Hồ Ly, nên gương mặt hậm hực đầy sát khí.

Cười thâm trong đầu, Điền Thanh nói nhỏ:

- Ma Nữ trở vào động thấy đã mất miếng mồi ngon, chắc còn tức hộc máu. Bạch Cương và Hà Thông hẳn đã chạy xa rồi.

Ngồi dưới gốc cây, Điền Thanh thần thờ suy nghĩ. Chàng nhớ đến Bạch Cương, người trai có dung mạo giống mình và có nghị lực tinh thần đáng trọng, không gục ngã trong tay Ma Nữ. Anh chàng này thật đáng làm bạn với ta. Nhưng chẳng hiểu khi chàng ấy biết được thân thế gia đình của ta thì liệu có còn chịu kết tình thân hữu?

Điền Thanh thở dài với niềm tâm sự bí ẩn ấy, rồi chàng ra khỏi lùm cây. Bên tai chàng nghe nhiều tiếng rú thét của Ma Nữ vọng lên từ dưới Thủy Liêm Động.

Chàng bật cười nói lớn:

- Ta đoán không lầm, Ma Nữ đang phát điên vì mất con nai tơ quý báu.

Chàng vươn mình trên mỏm đá rồi phóng vèo đi, lát sau hình bóng của Điền Thanh chỉ còn là một chấm nhỏ phía chân trời.

Thời gian này là Hà Thông chẳng hề hay biết những chuyện xảy ra dưới động Thuỷ Liêm của Ma Nữ.

Theo lời Điền Thanh, chàng trâu nước đưa ngựa ra sau núi chờ một lúc lâu, thấy nóng ruột nên lằm bằm:

- Ôi, chẳng biết có cứu được Bạch Cương hay không, mà lâu quá thế?

Vừa cần nhẫn, Hà Thông vừa leo lên triền núi thì thấy có tảng đá lớn cỡ cái mâm, phía dưới có nhiều khóm cỏ, bèn dùng hai tay nhích thử, bỗng tảng đá lăn qua một bên lộ ra một miệng hang.

Hà Thông vui mừng nói:

- Chắc đây cũng là một lối vào Thuỷ Liêm động. Ta thử vào xem.

Nhưng Hà Thông chưa kịp chui vào đã thấy có một bóng người trong hang bò ra.

Nhìn chiếc khăn bịt đầu cũng biết là Bạch Cương, Hà Thông mừng rỡ ôm chầm lấy lôi bạn ra.

Chàng ta sung sướng đập vào lưng Bạch Cương:

- Ôi, người không bị chết vì tay Ma Nữ là ta khoái lắm rồi.

Bạch Cương cũng vui mừng, nhưng lại nhíu mày bảo:

- Ta thì khoẻ rồi, song chàng trai kia chẳng biết ra sao.

Hà Thông nói:

- Hắn là Điền Thanh, kinh công và chưởng cước đều giỏi, người khởi phải lo cho người ấy. Nghe nói hắn cũng lên Ngũ Mai Lĩnh. Vậy anh em ta còn gặp gỡ mà.

Khoác tay một cái, Bạch Cương bảo:

- Vậy thì chúng ta lên đường thôi.

Hai người cưỡi chung con tuấn mã phóng đi như gió.

Vừa qua một khoảng rừng, xuống thung lũng thì đã nghe phía sau có tiếng người reo ngựa hí, Bạch Cương nói:

- Không xong rồi, chúng nó đuổi theo.

Quả thật chỉ một lát sau có đoàn người ngựa đã tới. Đi đầu là hai gã trung niên, mặt mũi hung ác.

Một tên là Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần kể nói chuyện với Hồ Diễm Nương ở khách điểm mà Điền Thanh nghe được, mới biết nơi Thiên Lai Ma Nữ giam giữ Bạch Cương. Còn tên kia là Thất Tinh Mãng Quá Phiêu, cả hai tên đều là Đường Chủ Thiên Long Bang.

Kẻ thù đã tới nơi, Bạch Cương và Hà Thông đành phải đứng lại đối đầu.

Mạnh Thần trở Bạch Cương hỏi Quá Phiêu:

- Quá Đường Chủ, phải chăng thằng nhỏ đẹp trai kia đã mạo xưng Hộ Pháp gạt thuộc hạ của Đường Chủ để vào nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ?

Quá Phiêu gật đầu ngay:

- Nó chứ còn ai.

Nhếch môi cười, Mạnh Thần bảo:

- Hai thằng nhóc kia sức vóc được bao, mà Quá Đường chủ phải kêu thêm tại hạ và kéo người ngựa đi rần rần thế?

Thất Tinh Mãng Quá Phiêu trừng mắt:

- Mạnh Đường chủ coi chừng lắm người. Thằng đẹp trai kia khinh công siêu tuyệt, chưởng lực cũng vào hạng khá chứ chẳng đùa đâu.

Bạch Cương nghe Quá Phiêu nói, thì biết hắn đã lừa Điền Thanh với chàng, bởi dung mạo giống nhau. Còn Hà Thông nóng nảy bộc trực nên quát lớn:

- Các người đừng nhiều lời. Đường Chủ cái mẹ gì mà rủ nhau từng phục hầu hạ một con quỷ cái. Hãy để bọn ta đi công việc gấp, nếu không thì cứ việc đánh nhau một trận hơn thua.

Mạnh Thần bật cười:

- Bọn người muốn thử sức với chúng ông thì phải luyện ba mươi năm hoá hầu là ít. Nơi đây ta chỉ sai hai đứa thuộc hạ bóp mũi các người cũng đủ rồi...

Bạch Cương cười lạt:

- Chớ khua môi múa mồm, nếu ta thắng thì sao?

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần đáp ngay:

- Nếu người thắng, ta sẽ để hai người đi tự do, không ngăn cản.

Rồi hấn quay đầu kêu lớn:

- Anh em nhà họ Tiêu đâu?

Hai tiếng dạ vang, rồi hai tên đầu gấu xuất hiện. Hai tên này đều cầm thiết côn, tướng mạo dữ dằn.

Mạnh Thần bảo:

- Hai người hãy nắm gân lữ nhóc cho ta.

Bạch Cương tuy chưa giỏi võ công, nhưng đã có mấy đường chưởng pháp học được của Liễu Không Hoà Thượng. Vừa rồi chàng lại gặp kỳ duyên ăn được trái Chu Đăng Thuỷ Quả nên có sức mạnh như người luyện được ba mươi năm hoả hầu. Bởi thế đối diện với kẻ địch chàng vẫn bình tĩnh, không hề hoảng sợ.

Qua câu chuyện trao đổi giữa hai tên Đường Chủ Thiên Long Bang kia, Bạch Cương biết Điền Thanh đã vượt thoát rồi thì mừng lắm. Chàng suy nghĩ trong đầu:

- Điền Huynh chỉ gặp Hà Thông mà đã nhiệt tình cứu giúp ta. Vậy tại sao ta không dám lãnh trách nhiệm vụ thay cho người hiệp khách ấy?

Nghĩ như thế rồi chàng bước tới, uốn ngược nói lớn:

- Ta dám làm dám chịu, kẻ nào muốn đấu cứ việc ra đây.

Chu Đăng Thuỷ Quả thật có công hiệu lớn, Bạch Cương ăn được trái quý, nội lực sung mãn đến độ tiếng hét vang như sấm, làm anh em họ Tiêu phải giật mình. Nhưng khi Bạch Cương diêu động song chưởng, chúng lại bật cười bởi thấy thủ pháp của chàng không có gì cao diệu.

Tên lớn tuổi quay lại bảo:

- Mạnh đệ, một mình ngươi cho nó ném chưởng cũng đủ rồi.

Tiêu Mạnh liền bước tới, cầm cây thiết côn một cái lún sâu xuống đất phân nửa. Hấn lại giương chưởng lên, quát to:

- Tiểu tử, tiếp chiêu.

Tả chưởng của Tiêu Mạnh lập tức chém tới, kinh phong rợn người, và hấn rùn xuống quét luôn một cước.

Trông thấy Tiêu Mãnh cảm thiết côn làm côn sắt cảm sâu phân nửa, Bạch Cương đã ớn thẳng này quá khoẻ. Vậy mà hắn đã xuất chiêu đánh tới, theo phản xạ thông thường, Bạch Cương đưa tay đỡ, không ngờ gã nọ còn quét thêm một cước. Chẳng biết sao hơn, Bạch Cương cũng đưa một chân ra chặn.

Chỉ nghe “rộp” một cái, Tiêu Mãnh rú lên đau đớn, bắp chân nứt toác, xương chân gãy lìa bởi chạm phải chân cứng hơn thép của Bạch Cương. Phần trên, cái đỡ gạt của Bạch Cương cũng đánh gãy tay Tiêu Mãnh.

Sau tiếng thét hãi hùng, Tiêu Mãnh lăn ra nền đá, bất tỉnh luôn.

Hà Thông không ngờ Bạch Cương có thần lực đến thế, liền vỗ tay reo:

- Ôi, tuyệt quá, tuyệt quá...

Bọn Thiên Long Bang cũng xanh mặt. Anh của Tiêu Mãnh lập tức xông tới, găm lên:

- Hãy đỡ Ô Long Thiết Côn của Tiêu Hùng đây.

Hắn vun thiết côn như gió, vừa đánh vừa quạt vào đầu và ngang lưng chàng trai trẻ.

Bạch Cương giật nảy mình...

Cứ theo phản xạ tự nhiên, Bạch Cương đưa tả chưởng chụp lấy đầu côn sắt của Tiêu Hùng, còn chưởng đánh mạnh vào thân côn rồi thét:

- Buông tay...

Đây là một chiêu cầm nã thông thường gọi là Song Liên Cầm Nã. Nếu người thường sử dụng sẽ không chịu nổi thiết côn của Tiêu Hùng.

Vậy mà sức Bạch Cương vừa tung ra, Tiêu Hùng đã rú lên một tiếng, buông côn ngã ngối trúng nền đá nhọn. Hắn cảm thấy thốn đau tới ruột, xương sống như muốn gãy lìa, đứng lên không nổi.

Thế là chỉ hai chiêu, Bạch Cương đã hạ gục anh em Tiêu Hùng, Tiêu Mãnh trước sự ngạc nhiên của hai tên Đường Chủ.

Tuy vậy, Thất Tinh Mãng Quá Phiêu đã nhận ra Bạch Cương chỉ có sức mạnh mà chiêu thức tầm thường, nên hắn sẵn tới thét:

- Tốt lắm, tiểu tử, bây giờ ta với ngươi thử sức với nhau.

Hà Thông nóng nảy vọt lên trước mắt lớn:

- Các ngươi là đồ trâu chó nuốt lời hứa hả? Vậy thì để Thiết La Hán đại gia này cho ngươi biết tay.

Quá Phiêu nhếch môi cười, khắc ngay một cục đờm thối văng vào hòn đá lớn cách hai trượng, hòn đá lập tức vỡ đôi.

Hắn bật cười lớn:

- Con trâu đen, thân ngươi có cứng bằng tảng đá ấy không?

Bạch Cương giật mình nghĩ thầm:

- Hai tên Đường Chủ này đều thuộc hạng võ công siêu tuyệt, ta phải làm sao đây?

Nhưng vừa lúc đó Bạch Ngạc Hồ Mạnh Thần đã vỗ vai Quá Phiêu và bảo rằng:

- Quá Đường Chủ, ta đã có lời hứa trước mặt thuộc hạ. Nay tiểu tử đã hạ được anh em họ Tiêu, ta phải cho chúng nó đi, kéo người trong giang hồ chê cười ta là những kẻ thất hứa.

Rồi hắn phẩy tay:

- Các ngươi cứ việc đi.

Hà Thông vẫn không chịu nhịn, lại quát to:

- Đánh thì đánh sợ gì...

Tuy chẳng sợ chết, nhưng Bạch Cương không muốn chết vô ích khi chưa làm xong việc lớn.

Chàng bèn kéo tay Hà Thông bảo rằng:

- Thôi, đừng cãi cọ nữa. Hãy đi mau ta còn nhiều việc phải làm.

Cả hai liền nhảy lên lưng tuấn mã phóng đi như gió.

Thấy hai gã đã đi khuất, Quá Phiêu liền quay lại Mạnh Thần căn nhắc:

- Thế là Mạnh Đường Chủ làm hỏng việc rồi.

Mạnh Thần bật cười:

- Hai thằng nhóc ấy có đáng gì mà Quá Đường Chủ bảo là hỏng việc?

Quá Phiêu liền nói:

- Thiên Lai Ma Nữ đã truyền lệnh cho tại hạ phải bắt bằng được gã đẹp trai. Ta thả nó là sai...

Mạnh Thần lại bảo:

- Xem ra thằng trẻ tuổi này không phải là thằng giả danh Hộ Pháp để vào nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ. Hả Quá Đường Chủ cũng thấy võ công của nó rất tầm thường, đâu có giỏi như ông diễn tả đâu?

Quá Phiêu nhăn nhó:

- Ta cũng biết thằng này với thằng kia không phải là một, hẳn có điều bí ẩn chi đây. Nhưng chưa bắt được thằng kia thì phải bắt được thằng này về giao nộp cho Ma Nữ. Bà ta sẽ khảo nó, bắt nó khai ra sự thật.

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần gật gù:

- Ủ nhỉ? Nhưng chẳng sao. Ta hãy thả bồ câu đưa tin, ra lệnh cho trạm nào gần đây bắt lại chúng.

Tươi ngay nét mặt, Quá Phiêu nói:

- Mạnh Đường Chủ thật nhạy bén, có vậy mà ta nghĩ không ra.

Hắn lập tức viết lệnh cột vào chân bồ câu thả đi, rồi phẩy tay quát:

- Đuổi theo chúng nó ngay.

Đoàn người ngựa lại chạy đi rầm rập.

Lúc ấy Bạch Cương và Hà Thông chạy về hướng Ngũ Mai Lĩnh.

Hà Thông nói:

- Điền Thanh như vậy là thoát lâu rồi, anh em ta lên đến Ngũ Mai Lĩnh chắc chắn sẽ gặp hắn.

Bạch Cương gật đầu:

- Và sẽ gặp Hoàng Phủ thư thư và Thượng Quan huynh nữa.

Cười lên hên hêch, Hà Thông bảo:

- Người nhớ Bích Hà lắm phải không?

Gương mặt đỏ hồng, Bạch Cương quát:

- Đừng nói nhảm, hãy thận trọng coi chừng nguy hiểm trên đường.

Hà Thông nhíu mày:

- Trên quãng đường này chỉ có đất đá và rừng cây, đâu còn nguy hiểm nữa.

Quả thật vừa ra khỏi triền núi, con tuấn mã đã đưa hai người lượn vào một khu rừng sâu thẳm.

Ngựa đang phi ngon trốn, đột nhiên “rẹt” một tiếng, Bạch Cương và Hà Thông cùng thấy chói với huyệt hẫng, con ngựa đã thoát ra ngoài cất vó hí vang.

Thì ra Hà Thông và Bạch Cương đều lọt vào tấm lưới từ trên tàng cây chụp xuống. Cả hai lúng túng như hai con thú mắc bẫy.

Trong rừng vang lên bao tiếng reo hò.

- o O o -